

efter, at det til Efteraarsøvelser indkaldte ældre Mandskab kom til Aalborg, fik at vide, at der ved 9de Bataillon var oplæst en Dagsbefaling om, at ikke en eneste Mand vilde kunne faa Nattegn eller Orlov i den Tid, Mandskabet var samlet. Nu vide vi jo alle, at det store Flertal, ja næsten alle af det indkaldte Mandskab er i den sidste Halvdel af Tyverne, mellem 25—30 Aarsalderen. De fleste have sat Bo, nogle have endogsaa større Ejendomme og nogen Bedrift, saaledes, at de have Interesse af at komme hjem og se, hvordan det staar til hjemme i den Tid, de skulle være i den militære Trøje. Jeg kan ikke forstaa, at det skulde kunne skade Disciplinen eller i nogen Maade komme til at skade Tjenesten, om disse Folk fik Lov til at rejse hjem et Par Gange i Tjenesten, et Par Søndage for at se til deres Familie og Bedrift.

Nu har jeg ganske vist siden hørt, at den omtalte Dagsbefaling ikke er bleven udført, som den blev oplæst, de have vist fra alle Kompagnier mere eller mindre kunnet faa Nattegn eller Orlov, hvad man kalder det, men der har været betydelig Forskel. Medens der er enkelte Kompagnier — jeg ved i hvert Fald et Kompagni — der have givet Soldaterne Lov til, naar de havde langt hjem, at rejse Lørdag Aften med sidste Tog, har der været andre Kompagnier, saaledes som 1. Kompagni, hvor ikke en eneste Mand kunde faa Lov til at rejse, før han havde stillet til Parade Søndag Formiddag, saa at det blev langt op paa Formiddagen, før de kunde komme af Sted. Og naar de saa ikke kunde faa Lov til at blive ude om Aftenen, kunde de, naar de boede nogle Mil borte, umuligt tage hjem. Derfor er der flere af dem, som havde god Anledning til at komme hjem for at se til Bedriften, der have maattet renoncere derpaa, fordi de ikke kunde faa noget Nattegn eller Orlov til at rejse Lørdag Aften eller til at blive borte til sent om Søndag Aften.

Jeg ønsker nu at gøre Ministeren opmærksom paa, at hvor lempelige eller hvor indskrænkede nu disse Forhold skulle og bør være inden for Militæretaten, vil han dog være enig med mig i, at de bør være ens for alle Batailloner og alle Kompagnier, i hvert Fald for alle Kompagnier ved samme Bataillon. Kan et Kompagni give Tilladelse til at rejse Lørdag Aften, maa et andet kunne gøre det samme. Man kan ikke forlange, at den øverste Krigsbestyrelse skal gribe ind i Smaating, i Ting som, om Soldaterne faa en Stroppe-

tur ved et Kompagni og ikke ved et andet, kan den øverste Krigsbestyrelse ikke gribe ind. Derimod naar der indføres saadanne almindelige Regler ved et Kompagni og lige de stik modsatte ved et andet, maa den øverste Ledelse kunne give bestemte Regler, som skulle følges og ikke overskrides. Den nuværende Krigsminister vilde sikkert kunne indlægge sig nogen Fortjeneste, hvis han vilde foranstalte, at det for Fremtiden slaes fast, at naar Mandskabet har opført sig ordentlig og godt ved et Kompagni, maa det i visse Tilfælde kunne faa Orlov til at rejse hjem Lørdag Aften. I Parantes bemærket: Jeg omtalte før 1. Kompagni. Saa vidt jeg ved, har ikke en eneste Mand der været straffet under Efteraarsøvelserne. Mandskabet maa derfor have opført sig meget godt, og derfor kan jeg ikke forstaa, at man ikke ved dette Kompagni lige saa vel som ved andre har kunnet lade Mandskabet rejse hjem Lørdag Aften, naar det har langt hjem. Jeg har altsaa ønsket at henlede Ministerens Opmærksomhed paa de Forhold, fordi jeg tror, at det ogsaa er efter Ministerens Ønske, at Forholdene ved Militærvæsenet blive saa lempelige og milde som muligt, i hvert Fald saa ensartede som muligt.

N. Jensen: Naar jeg ønsker at sige et Par Ord ved Finanslovens første Behandling, er det ikke for at komme ind paa politiske Betragtninger eller finansielle Oversigter. Jeg er i det heldige Tilfælde at kunde være fuldt ud enig med det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard), og jeg tror, han udtalte sig paa en saadan Maade, at vi i Grunden alle kunne være enige i de Betragtninger, han har fremsat. Men der er nogle enkelte lokale Spørgsmaal, som det har sin Interesse for mig med et Par Ord at omtale.

Forinden jeg gaar over til disse, kan jeg dog ikke andet end slutte mig til, hvad alle de foregaaende Talere, maaske med Undtagelse af den sidste ærede Taler have omtalt og beklaget sig over, nemlig en Beklagelse over vort Statsbanebudget. Nu ved jeg vel, at det ligger i Luften, at man absolut maa ende med at gaa til en Forhøjelse af Taksterne for at faa et bedre Resultat ud af de mange Millioner, vi have staaende i disse Baner. Men ved Siden deraf maa vi ogsaa være klar over, at det ikke saa lille Personale, der er ansat ved disse Baner, ogsaa have Krav paa Lønningforhøjelse i Lighed med, hvad Perso-